

HET VERLANGEN NAAR DE WAL

Voorheen en meestal haakte het vermoeiende vasteland
zich in mij vast; de hoogbouw, weefsel van stadslichten, mensenzee –
tot ik in Sanfurd, Blauhûs, Earnewâld de eilandtaal leerde spreken.

Ik maak me van de kade los als een ijsvogel of ooievaar
die Tsjebbe of Eeltsje heet en onderzoek de hoogte van deze plas –
al gauw ben ik de lineaalrechte oevers uit het oog verloren.

Evengoed meet ik met een sloep de wijde van dit moeraswater,
drink ik gulzig mijn weerspiegelingen, wolken die voortvluchtig verdwijnen –
van de grondziekte genezen, het verlangen naar de wal uitgeroeid.

De straat waar ik ooit een broedplaats in stenen begon,
honkvaster dan de ganzen op hun nest, is zwijgende mist geworden –
nooit nog zal ik in een dorp of stad weer bij zinnen komen.

Maarten Inghels

Publisearre yn de Moanne
Foardroegen troch Sicco Rypma mei de MidsimmerJûn 2014